

Tony Sheridan har gått bort

Det var en av Tony Sheridans döttrar, Wendy Clare Sheridan-McGinnity, som informerade världspressen om att hennes far, den brittiske sångaren och musikern Tony Sheridan hade gått bort lördagen den 16 februari i år, efter en längre tids sjukdom.

Tony bodde i en liten by lite utanför Hamburg, Tyskland. Tony Sheridan, som egentligen hette Andrew Esmond Sheridan McGinnity, föddes den 21 maj 1940 i Norwich, Norfolk i England och blev 72 år.

Tonys föräldrar, modern engelska och fadern irländare, uppskattade klassisk musik, vilket bland annat ledde till att Tony lärde sig att spela fiol när han var sju år.

I Norwich School, spelade han i en orkester, sjöng i en kör och uppträdde i produktioner av Gilbert and Sullivan-operetter. Tony hade en artistisk ådra, som gjorde att han slutade med de vanliga skolstudierna och i stället ägnade sig åt konststudier.

Det var ungefär vid den här tiden som han lämnade fiolspelandet och övergick till att lära

sig spela gitarr. 1956 bildade han sitt första skiffleband.

I slutet av 1957 åkte han till London. På kvällarna spelade han på klubben the 2 I's Coffee Bar på 59 Old Compton Street i Soho-distriktet i London. På dagarna sov han ut i trappuppgångar. Han blev rätt snart en mycket populär och eftersökt studiomusiker.

Producenten Jack Goode hade en tv-show på BBC – *Oh Boy!* – där Tony fick möjlighet att medverka och blev också den förste unge rockmusiker någonsin som

fick tillåtelse att spela elgitarr live i ett brittiskt tv-program! Hans framgångar ökade när han fick tillfälle att uppträda i BBC:s popshow *Oh Boy!*. Tony spelade låtar som *Blue Suede Shoes* och *Mighty Mighty Man*. Fram till dess hade BBC faktiskt bannlyst instrumentet!

Den amerikanske journalisten Bob Spitz har senare beskrivit Tony Sheridan som en gitarrist med en extraordinär framtoning, som efter att ha kompat

Do You Want To Know A Secret

stjärnor som Marty Wilde och Vince Taylor, skapade en icke föraktlig kult kring sin egen figur. "Hans råa framträdande 1959 i tv-programmet Oh Boy! blev en av de sällsynta tv-upplevelser där en okänd artist går igenom tv-rutan från att vara helt okänd till att slå igenom som stjärna."

Tony fick också möjlighet att ackompanjera amerikanska storerheter som Conway Twitty, Gene Vincent och Eddie Cochran på turnéer runt om i Storbritannien.

Vid ett tillfälle när Sheridan uppträdde under en Brittisk turné tillsammans med Gene Vincent och Eddie Cochran det följande året, frågade han om han kunde få följa med grabbarna på de kommande spelningarna.

Det fick han inte – lyckligtvis – skulle det visa sig. Under den kommande sista turnén råkade nämligen Eddie och Gene ut för en allvarlig bilolycka nära staden Bristol. Eddie Cochran dog och Gene Vincent skadades allvarligt.

Dessutom spelade Tony ihop med Freddy Cannon, Johnny Preston och andra engelska sångare. Under 1958/1959 spelade han sologitarr i Vince Taylors band Playboys. Under 1959 turnerade Tony med sin trio, Tony and the Jets, som bestod av honom själv samt Brian Bennett och Brian 'Liquorice' Locking. Båda dess kom senare med i Cliff Richards kompgrupp The Shadows!

I juni 1960 åkte Tony and the Jets till Hamburg och uppträdde regelbundet på the Kaiserkeller i Hamburg, där Tony även spelade med andra brittiska kompbänd

och musiker. Han flyttade vidare till den mer glittriga Top Ten club på Reeperbahn, där han träffade och sedermera också jobbade tillsammans med såväl Gerry & The Pacemakers som The Beatles.

Tony konstaterade att det inte var någon av alla dessa grupper som spelade i Hamburg, som var så medvetet inriktade på att bli stora stjärnor som just grabbarna i The Beatles, som då bestod av John, Paul, George, Pete Best och Stuart Sutcliffe.

The Beatles var inte bara en kompgrupp till Tony på scen, utan de levde dessutom alla tillsammans under flera månader. Under den tiden lärde sig beatlarna massor av den då mer erfarna Tony Sheridan.

Tony var också den som såg till att gruppens framtoning förändrades med bomberjackor i läder och cowboystövlar samt introducerade dem för den amerikanska rhythm 'n' bluesen genom att se till att de lyssnade bland annat på Little Richard. Paul brukade kalla Tony för 'läraren' ('Teacher'). Grabbarna fick även agera kompgrupp till Tony Sheridan på Top Ten Club vid olika tillfällen.

Samarbetet fortsatte när beatlarna återvände till Hamburg en andra gång det följande året och blev mer permanent när Sheridan och the Beatles spelade in den första skivan tillsammans för Polydor med *My Bonnie* som singeln A-sida.

Sheridan minns: "What a silly choice. But Bert Kaempfert said we had to do something that the Germans would understand, and they

all learnt My Bonnie in English lessons."

Deras musikaliska samarbete mynnade ut i att Tony och grabbarna spelade in en skiva under ledning av bandleadaren och producenten Bert Kaempfert. Den 22 juni 1961, körde de till Friedrich-Ebert-Halle i Hamburg-Harburg, som ligger cirka 30 minuters bildärd från Hamburg, för en första inspelningssession. Den första inspelningen blev *My Bonnie*. De fick cirka 500 SEK för inspelningen och Kaempfert skrev vid samma tillfälle ett skivkontrakt med gruppen på ett år för tyska Polydor.

Förutom inspelningen den 22 juni, blev det två inspelningstillfällen till – den 23 juni och i maj 1962.

Under dessa inspelningstillfällen spelade man in nio låtar. På sju av dessa sjöng Tony Sheridan solo; *My Bonnie*, *The Saints*, *Why (Can't You Love Me Again)*, *Nobody's Child*, *Take Out Some Insurance On Me*, *Baby, Sweet Georgia Brown* och *Swanee River*. De övriga två spårren var renodlade Beatlesframträdanden; Den instrumentala låten *Cry for a Shadow*, skriven av John Lennon och George Harrison, och *Ain't She Sweet* med solosång av John Lennon.

Tony gjorde flera inspelningar med olika kompband och studiomusiker. I nära nog samtliga fall var artisten på dessa inspelningar Tony Sheridan with/and The Beat Brothers, oavsett om det var inspelningarna med The Beatles som kompgrupp eller andra musiker.

Paul har förklarat att anledningen till att de inte fick använda sitt eget bandnamn, var att de inte gillade namnet och att de skulle byta till the Beat Brothers, eftersom det skulle tyskarna ha lättare för att förstå än The Beatles! Vi hängde på, eftersom vi väldigt gärna ville göra en skivinspelning.

Sedan var det ju också så att när tyskarna skulle uttala Beatles, blev det rätt likt Pitels, vilket har en helt annan betydelse i det tyska slangspråket.

Den 31 oktober 1961 släpptes så den första av inspelningarna på Polydor – *My Bonnie (Mein Herz ist bei dir nur)*, vilken till och med hamnade på de västtyska poplistorna. *My Bonnie* släpptes även i UK, men det var inte förrän den 5 januari året efter, 1962. Ett fåtal exemplar presades också på den amerikanska Decca-etiketten.

Succén med singeln *My Bonnie* följdes rätt snabbt av ett album med samma titel. Först släpptes den i Tyskland, där den släpptes under artistnamnet "Tony Sheridan and the Beat Brothers" på skivomslaget. När den sedan släpptes i England, var texten ändrad till det mera korrekta "Tony Sheridan and The Beatles".

När the Beatles åkte tillbaka till England, blev Ringo – som

ännu inte spelade i the Beatles – medlem i Tonys band i Hamburg. Ringo fick nu massor av både musikalisk och social erfarenhet, som han hade stor nytta av när han väl ersatte Pete Best på trummor i the Beatles. Tony själv har till och med i något sammanhang hävdat att det var han som tipsade beatlarna om Ringo!

Så när the Beatles kom tillbaka till Hamburg för sista gången 1962, var det Ringo Starr som satt vid trummorna. Denna sista gång var scenen the Star Club och the Beatles var förband till Tony Sheridan. Samtidigt gav framträdandet ytterligare skjuts uppåt för gruppen mot den berömmelse som numera är världskänd.

Under de tidigare åren i Hamburg spelade Tony Sheridan in ett flertal album för Polydor med diverse olika grupper och musiker. Den mest populära inspelningen som också var den som låg längst på Västtysklands hitlista, var *Skinny Minny*. Den spelade han in tillsammans med gruppen the Bix Six, som kom från Glasgow i Skottland.

När Sheridan hade släppt sitt soloalbum *Just a Little Bit of Tony Sheridan* 1964, hade han lämnat rock'n'rollen för ett mer bluesigt och jazzigt sound. Sheridan blev mer politiskt och socialt intresserad och enligt omslagstexten på albumet, planerade Sheridan att besöka den amerikanska södern "to hear at first hand the original Negro music and experience the atmosphere that has been instrumental in creating Negro jazz and the spiritual, for which he has a great liking".

Tony gick också med på en turné till Australien 1964, som ett resultat av den populära inspelningen av låten *Why*, som hade tagit sig upp på den australiensiska topplistan. I Sydney besökte han den skottländske saxofonisten Alex Youngs familj. Alex yngre bröder var väldigt intresserad av Tony Sheridans gitarrspel och Tony fick många chanser att visa för grabbarna hur det skulle låta. De två bröderna blev sedermera kända för världen i bandet AC/DC!

Efter sju år i Tyskland och efter att ha spelat inför publik på så olika ställen som the Kieler Ostseehalle och Münchens "Zirkus Krone" och allt däremellan, liksom turnéer i Schweiz, Österrike, Frankrike, Storbritannien, Israel, Tjeckoslovakien, Australien, Italien, Danmark, Sverige, Holland, Finland, Irland och Norge, tackade Tony ja till ett erbjudande att få spela inför de amerikanska soldaterna i Vietnam i slutet av 1960-talet.

Den första spelperioden omfattade två månader – men Tony stannade i nästan två år! Det var under den här perioden som Tony fattade intresse för religiösa teman, till exempel buddismen. En av musikerna i Tonys specialkomponerade band blev skjuten till döds av fienden. Till att börja med rapporterade Reuters nyhetsbyrå att det var Sheridan som hade dött. Tidningar över hela världen publicerade dödsrunor.

Lyckligtvis för Sheridan själv, visade sig detta vara helt fel. För sitt arbete med att

Do You Want To Know A Secret

underhålla de amerikanska trupperna tilldelades han kaptens grad i den amerikanska armén och fick också äran av att bära en så kallad Army Ranger-mössa, vilken han ofta hade på sig när han uppträdde på scen.

När Tony kom tillbaka till Europa 1969, uppträdde han huvudsakligen i Tyskland och Storbritannien med folk- och bluesmusik.

Under det tidiga 70-talet var Tony mest i Hamburg på NDR (North German Radio), där han satte ihop det allra första rena bluesprogrammet, som blev väldigt populärt, speciellt i det kommunistiska Östtyskland. Senare blev han till och med inbjuden av det statligt kontrollerade konsertföretaget att vid inte mindre än sex tillfällen få turnera i Östtyskland, vilket blev en stor succé.

1978 fick han en annorlunda inbjudan, nämligen att få komma till Los Angeles i USA. Där stannade han i cirka ett år och spelade tillsammans med Elvis Presleys TCB Band (TCB = Taking Care of Business), som den förste artisten att bli förärad på det sättet efter Elvis död (1977).

Efter ytterligare aktiviteter, han öppnade bland annat en andra Star-Club tillsammans med bandet TCB och diverse musikaliska experiment, hamnade Tony 1986 i Milano, Italien. Där spelade han in ett album med eget material tillsammans med en av sina gamla vänner Albert Lee.

Under de följande åren fortsatte Tony att vara aktiv inom musikens värld med olika forme-

ringar av grupper och spontana uppträdanden lite här och var i världen.

Bland Tonys senaste inspelningar finner vi *Vagabond*, som släpptes i juli 2002. Den innehåller mest eget material, men även en ny coverinspelning av *Skinny Minnie*, en rocklåt som han spelade in första gången nästan 40 år tidigare. Kompositionerna sträcker sig från rock'n'roll, country till mjuka ballader och kritiska sånger med egen text och musik.

2003 vågade Tony Sheridan sig på ett lyckat äventyr i filmbranschen. Han spelade sig själv i en kriminalfilm för den tyska televisionen. Mer än sju miljoner tittare fångades av hans framträdande.

Live-DVD:n *Chantal meets Tony Sheridan*, släpptes 2005 och visar upp ett ovanligt kreativt musikaliskt experiment, där Tony uppträder live tillsammans med en symfoniorkester och innehåller bland annat den enda inspelningen av *Tell Me If You Can*, en låt som Tony skrev tillsammans med Paul McCartney 1962!

Tony Sheridan uppträdde även i en show kallad *A British Invasion Celebration* den 28 juli 2007 i the Cannery i Las Vegas, USA, där även Gerry Marsden från Gerry And The Pacemakers deltog.

Tony uppträdde ofta i en trio, tillsammans med två sydamerikanska musiker, ibland även med en engelsk klaviaturspelare. De spelade en mängd olika musikstilar och Tony har även framfört en energisk version av Paul McCartneys *Yesterday*. Hans

popularitet var fortfarande stor bland musikälskare av olika typer och åldrar. Han hade inte någon som helst avsikt att sluta med musicerandet.

2008 fick Tony Sheridan en guld-LP – *Lifetime Award* för "his unique and eminent contribution to the incomparable worldwide career of The Beatles" av skivbolaget Polydor Universal!

Förra året, bara några veckor efter det att han hade avslutat sin sällsynta konsert kallad 'the 2012 Beatlefair' i San Diego, Kalifornien, USA, genomgick Sheridan en hjärtoperation i Tyskland.

Tony Sheridan efterlämnar sin fru Anna, sönerna Tony Sheridan Jr. (rockabillymusiker), Bennet och Felim samt döttrarna Wendy Clare och Amber.

Paul McCartney: "Tony was a good guy who we knew and worked with from the early days in Hamburg. We regularly watched his late night performances and admired his style. He will be missed."

Pete Best, som blev ersatt av Ringo Starr 1962, skrev bland annat detta på twitter, efter det att han fått veta att Tony Sheridan hade gått bort: "My friend Tony Sheridan passed away this morning. Great guy and great memories. I will miss you Tony. RIP."

Märkligt nog, tyckte Sheridan själv inte speciellt bra om den Beatleshysteri som följde. Kanske för att han alltid kom att förknippas med Liverpoolgruppen, trots att han utvecklade sin egen stil med ett sound som mer liknade bluesen och jazzen.

Artillio Bergholtz

The Beatles With Tony Sheridan - First Recordings (50th Anniversary Edition)

Time Life/Universal Music Special Markets 26674-D B0016108-02 (U.S.A.). RFP 2011. Producent: Bert Kaempfert. Sammanställningsproducenter: Colin Escott och Bas Hartong. Artist: THE BEATLES WITH TONY SHERIDAN.

CD 1: 1. *Ain't She Sweet* (U.S. version) 2:15 - The Beatles/ 2. *My Bonnie* 2:10/ 3. *The Saints (When The Saints Go Marching In)* 3:22/ 4. *Cry For A Shadow* 2:26 - The Beatles/ 5. *Why* 3:01/ 6. *If You Love Me Baby (Take Out Some Insurance On Me, Baby)* (U.S. version) 2:55/ 7. *Nobody's Child* 2:58/ 8. *Sweet Georgia Brown* (New lyrics) (Ben Bernie/Kenneth Casey/Maceo Pinkard/P. Murphy) 2:07/ 9. *Ain't She Sweet* 2:14 - The Beatles/ 10. *My Bonnie* (English intro) 2:44/ 11. *If You Love Me Baby (Take Out Some Insurance On Me, Baby)* 2:57/ 12. *Nobody's Child* 3:56/ 13. *Sweet Georgia Brown* (U.S. Version) 2:06/ 14. *My Bonnie* (German intro) 2:45/ 15. *The Saints* (Medley version) 2:04/ 16. *Cry For A Shadow* (Medley version 1) 1:31 - The Beatles/ 17. *Sweet Georgia Brown* 2:06/ 18. *My Bonnie* (Medley version) 2:31/ 19. *Cry For A Shadow* (Medley version 2) 1:16

- The Beatles. Not. Alla låtar framförs av Tony Sheridan And The Beatles utom där annat anges. Samtliga låtar är i mono.
CD 2: 1. *Ain't She Sweet* 2:14 - The Beatles/ 2. *My Bonnie* 2:10/ 3. *When The Saints Go Marching In* 3:22/ 4. *Cry For A Shadow* 2:26 - The Beatles/ 5. *Why* 3:01/ 6. *Sweet Georgia Brown* (New Lyrics) (Ben Bernie/Kenneth Casey/Maceo Pinkard/P. Murphy) 2:07/ 7. *My Bonnie* (English Intro) 2:44/ 8. *If You Love Me, Baby (Take Out Some Insurance On Me, Baby)* 2:57/ 9. *Nobody's Child* 3:57/ 10. *My Bonnie* (German Intro) 2:45/ 11. *The Saints* (Medley version) 2:04/ 12. *Cry For A Shadow* (Medley version 1) 1:30 - The Beatles/ 13. *Sweet Georgia Brown* 2:06/ 14. *My Bonnie* (Medley version) 2:31/ 15. *Cry For A Shadow* (Medley version 2) 1:15 - The Beatles. Not. Alla låtar framförs av Tony Sheridan And The Beatles utom där annat anges. Samtliga låtar är i stereo.

Kommentarer: De två CD-skivorna är förpackade i ett uppvikbart konvolut som i sin tur ligger i en CD-box. Tillsammans med CD-skivorna finns också ett 36 sidor tjockt informationshäfte.

Textinnehållet utgörs huvudsakligen av historien om The Beatles äventyr i Tyskland under åren 1960-1962. För texten står den svenske Beatlesexperten Hans Olof Gottfridsson. Texten är editerad av Colin Escott, som är författare av ett flertal böcker om den amerikanska musiken, inkluderande en biografi om den amerikanske countrysångaren Hank Williams.

Häftet är rikt illustrerat med foton i såväl svartvitt som i färg. Här finns också faksimil av skivkontrakt, handskrivna utdrag från Pete Bests biografi, detaljerade uppgifter om inspelningsdatum och mycket mer. Många av

fotona är klart ovanliga. Bland annat finns här ett färgfoto på byggnaden vari de första inspelningsarna gjordes under ledning av bandleadaren och producenten Bert Kaempfert. Det finns t.o.m. en bild på Kaempfert när han sitter i studion och rattar inspelningsutrustningen! Totalt rör det sig om ett 15-tal foton varav cirka hälften i färg.

Såsom varande älskare av vinylskivor och LP-album får jag verkligen vatten på min kvarn när jag tar del av Hans Olof Gottfridssons fina häfte. I CD-format är det inte alls lika lockande att ta del av liten text och små bilder. Det hade blivit så mycket bättre om såväl konvolut som texthäfte hade varit i LP-format. Men det kanske kommer? I slutet av häftet finns en uppställning av de 34 olika spåren.

CD nr. 1 innehåller 19 spår och alla är i mono. CD nr. 2 innehåller 15 spår och är alla i stereo. Totalt har man samlat ihop alla de 34 spår som The Beatles var med om att spela in med eller utan Tony Sheridan i Tyskland. Nu är det dock inte 34 olika låtar, utan endast åtta olika kompositioner. Däremot är det många olika versioner av samtliga låtar. Antalet versioner per låt redovisas nedan:

Antal versioner/Låt/Kompositör

- 8 *My Bonnie* (Traditional)
- 6 *Cry For A Shadow* (George Harrison/John Lennon)
- 5 *Sweet Georgia Brown* (Ben Bernie/Kenneth Casey/Maceo Pinkard)
- 4 *The Saints (When The Saints Go Marching In)* (Traditional)
- 3 *Ain't She Sweet*

Only A Northern Song

(Milton Ager/Jack SeligYellen)

3 *If You Love Me, Baby (Take Out some Insurance On Me, Baby)* (W.Hall/Charles Singleton)

3 *Nobody's Child* (Cy Coben/Mel Foree)

2 *Why* (Bill Crompton/Tony Sheridan)

Den här samlingen utger sig för att innehålla samtliga versioner och spår som spelades in med Tony Sheridan And The Beatles 1961-1962.

Det första inspelningstillfället var torsdagen den 22 juni och fredagen den 23 juni 1961. Inspelningsplatsen var en konsertsal kallad Friedrich-Ebert-Halle på Alter Postweg 36 i Harburg (som ligger lite utanför Hamburg), Västtyskland. Och producent var Bert Kaempfert som med sig hade teknikern Karl Hinze samt dennes assistent, som förmodligen var Günther Sörensen. Inspelningarna gjordes på en tvåspårsbandspelare av märket Telefunken. På scenen i konserthallen hade man satt upp två mikrofoner. Och utifrån deras placering satte man sedan upp förstärkarna. Mixningen - utan överdubbingar eller annat pålägg gjordes också detta på plats.

Den ena dagen spelade man in låtarna *Ain't She Sweet*, *Take Out Some Insurance On Me, Baby* och *Nobody's Child*. Den andra dagen spelade man in *My Bonnie*, *The Saints*, *Cry For A Shadow* och *Why (Can't You Love Me Again)*. Man passade också på att göra flera olika introduktioner på *My Bonnie*. Utifrån detta material valde Kaempfert låtarna *My*

Bonnie och *The Saints* för deras första singel, som släpptes i Västtyskland den 23 oktober 1961, med den långsamma inledningen på tyska. Den andra versionen, den med den långsamma inledningen på engelska, släpptes i december samma år.

Enligt uppgifter från Tony Sheridan, spelade man även in låtarna *Some Other Guy*, *Kansas City* och *Rock'n'Roll Music*. Ingen av dessa inspelningar har dock stått att finna.

Det andra inspelningstillfället lyckades man inte få ihop som var planerat, det sköts upp ett par gånger av olika skäl. Men till slut lyckades man få ihop ett datum. Torsdagen den 24 maj 1962 var man på plats i Studio Rahlstedt, M1 Building, Rahlau 128 i Hamburg-Tonndorf. På plats var producenten Bert Kaempfert, ljudingenjören Hans Falkenberg och ljudteknikern Jürgen Kramer. Man planerade för att spela in bakgrunden till låtarna *Sweet Georgia Brown* och *Swanee River*.

Sången skulle Tony Sheridan stå för genom att lägga på sin röst på bakgrundsinspelningarna. Torsdagen den 7 juni 1962 var inplanerad för detta ändamål.

Vid bakgrundsinspelningen den 24 maj var John Lennon, Paul McCartney, George Harrison, Pete Best och pianisten Roy Young på plats. På den enda kvarvarande inspelningen från detta tillfälle - *Sweet Georgia Brown*, spelade John kompitar, George sologitar, Paul bas, Pete Best trummor och John, Paul och George stod för den trestämmiga bakgrundssången. Inspelningen lades på det ena spåret av de två

spåren på bandet. Den 7 juni lades Tony Sheridans sång på det andra spåret på samma tape.

En kul incident är att om man lyssnar på *Sweet Georgia Brown*, hör man att Tony skriker "Ahh! Tell it to me, Paul" under pianosolot. Paul brukade nämligen spela piano på scen och Tony förutsatte att det var Paul som hade spelat piano på bakgrundsinspelningen. Han hade inte den blekaste aning om att det egentligen var Roy Young som stod för pianospelet!

Inspelningen av dessa två låtar var också planerad att komma ut som en singel. Men av detta blev det en halvmesyr. Låten *Sweet Georgia Brown* släpptes på en tysk EP kallad *Ya Ya* (Polydor 21485) i oktober 1962 med Tony Sheridan and The Beat Brothers (The Beatles). Versionen av *Swanee River* med Tony Sheridan And The Beatles tappades bort och är fortfarande inte släppt på skiva. Tilläggas kan att i anteckningar daterade den 13 respektive 22 juni 1962, står Paul McCartney som arrangör av inspelningen av *Sweet Georgia Brown*!

Men hur låter det då? Jo, det låter riktigt bra. Och det gäller för samtliga inspelningar. Men nu till de olika versionerna! Det som avviker mycket från Beatles övriga inspelningar är att basen har ett extra djup. Dessutom är det större eller mindre hörbara skillnader mellan de olika versionerna. Var och en av de åtta låtarna finns inspelade i minst två versioner (en i mono och en i stereo).

När det gäller *Nobody's Child* finns, förutom en mono- och en

stereoversion, en U.S.-version i mono. Den amerikanska mixningen är dels lite spetsigare i sitt sound, dels nästan en hel minut kortare! Det man har gjort är att man har tagit bort två verser och en refräng från originalversionen.

If You Love Me, Baby (Take Out some Insurance On Me, Baby) finns också med i tre versioner på samma sätt som gäller för *Nobody's Child*. Här är dock inte US-versionen kortare eller längre, utan här ligger skillnaden mera i att basen är lite mer tillbakatryckt i US-versionen.

Och detsamma gäller *Ain't She Sweet*, som också finns i en mono-, en stereo- och en US-version.

The Saints (When The Saints Go Marching In) finns däremot i fyra versioner. En vanlig version och en så kallad Medleyversion. Båda i mono och i stereo. Medleyversionen skiljer sig främst på att den är 1:17 kortare än den vanliga versionen samt att den inleds och avslutas med någonting helt annat än själva låten *The Saints*! Medleyversionen inleds med sluttonerna på låten *Smile* (tror jag att det kan vara, svårt att höra exakt) och avslutar med vad jag tror är instrumentallåten *Amapola*. Där emellan får vi lyssna på en stympad version av *The Saints*. Man har helt enkelt tagit bort gitarrsolot och kapat av ett par verser.

Sweet Georgia Brown finns i inte mindre än fem versioner. Vi har tre monoversioner att välja på; en US-version, en originalversion samt en originalversion med ny text. De två sistnämnda finns även i stereo. Samtliga versioner

är i stort sett lika långa, så när som på någon enstaka sekund. Det som skiljer de tre monoversionerna åt är följande:

US-versionen innehåller den nya och senare gjorda texten som bland annat innehåller de kända textraderna om The Beatles:

"It's been said, she knocks them dead in any old town

Since she came right it's a shame how she brings them down

In Liverpool she even dare to criticize the Beatles' hair

With their whole fan club standing there, I mean Sweet Georgia Brown".

Så här har man tagit efter originalversionen med den nya texten, men med en del andra skillnader. Den här versionen har ett lite burkaktigare ljud. Man har lagt

in små korta gitarrslingor tillsammans med sången i de första verserna. Vid pianosolot, som framförs av Roy Young, manar Tony Sheridan på att det inte ska låta alltför kommersiellt (Not too commercial!).

Den vanliga versionen med den nya texten innehåller inte gitarrslingor och bakgrundskören hörs tydligare i originalversionen med den nya texten än på US-versionen.

På den riktiga originalversionen med standardtext hörs bakgrundskören väldigt tydligt och här är det mer framträngande basljud. Dessutom är Tonys kommentarer under Roy Youngs pianospel mycket mer lågmälda.

Vilken version är bäst? Det är givetvis en smaksak, men US-versionen har det mesta av det bästa. Dock skulle jag gärna vilja

Only A Northern Song

ha en lite tydligare bas och lite mer framträdande körsång, såsom de övriga versionerna innehåller.

Då har vi kommit fram till den smått unika låten *Cry For A Shadow*. Den är unik för att den är instrumental, men den är också unik för att det är en komposition gjord av John Lennon och George Harrison. *Cry For A Shadow* finns i hela sex versioner; Originalversion, Medleyversion 1 och Medleyversion 2. Alla tre finns i mono och i stereo. Alla tre skiljer sig ordentligt åt när det gäller speltiden. Originalversionen är längst (2:26), Medleyversion 1 är cirka 54 sekunder kortare (1:32) och Medleyversion 2 (1:16) är hela 1:10 kortare än originalversionen.

Medleyversion 1 och Medleyversion 2 är tämligen lika. Det som skiljer dessa åt är följande: Medleyversion 1 har ett gitarrintro och efter slutackordet, kan man höra några gitarrtoner och en kör från någon standardballad som tonar ut. Båda dessa saker saknas i Medleyversion 2.

Det som även saknas i originalversionen och som således bara finns med i Medleyversion 1, är den tonade balladmusiken i slutet efter låten slutackord.

Det som i övrigt skiljer originalversionen från de två övriga Medleyversionerna är att man i de två senare har tagit bort hela tre verser, ett b-tema samt ett mellanspel med enbart gitarr.

Dags för den mest populära låten - *My Bonnie*! Här finns inte mindre än åtta olika versioner; en originalversion, en med ett långsamt engelskt intro, en med ett långsamt tyskt intro samt en Medleyversion. Alla fyra finns både i mono och i stereo. Den kortaste

versionen är originalversionen (2:10), medan de två versionerna med ett långsamt intro är i stort sett lika långa (2:45/2:46). Medleyversionen ligger speltidsmässigt (2:32) mitt emellan.

Vi utgår från originalversionen, som är uppbyggd enligt följande: En vers, en refräng, två gitarrsolon, en vers, en refräng och avslutning. Versionen med det långsamma engelska intro skiljer sig från originalversionen på två sätt. Det ena är att den innehåller ett långsamt engelskt intro och det andra är att gitarrspelet under intro är mer framskjutet och hörs därför lite tydligare. Versionen med det tyska intro skiljer sig från originalversionen på ett sätt och det är att den innehåller ett långsamt tyskt intro!

Medleyversionen skiljer sig från originalversionen på tre sätt. Det ena är att den har ett långsamt engelskt intro, det andra är att man har tagit med bara ett gitarrsolo och slutligen har man efter låtens slut lagt in några takter av Tijuana Brass Bands instrumentala tolkning av låten *A Taste Of Honey*!

Sedan har vi CD nr 2 som innehåller 15 spår i stereo. Och det är 15 av de 19 spår som finns på CD nr 1, som är helt i mono. Det man har gjort med stereoversionerna är att man huvudsakligen har lagt solosången i den vänstra kanalen medan man har lagt trummorna, kompgitarren, handklappningar och bakgrundskören i den högra kanalen. I mitten hör man mest sologitarrspelet och basen.

I *Sweet Georgia Brown* har man dock lagt bakgrundskören, sologitarren och pianospelet i den vänstra kanalen, trummorna i den högra kanalen och sett till att Tony Sheridans solosång och basen ligger i mitten.

Sammanfattningsvis är detta en väldigt bra dubbel-CD med mycket att lyssna på, inte minst de många olika versionerna. Dessutom verkar det som om alla kvarvarande inspelningar och versioner som The Beatles var med finns samlade i en och samma förpackning med ett förhållandevis informativt häfte och många udda foton. Vill man veta lite mer om hur det egentligen var under The Beatles Hamburgepok, kan jag rekommendera att läsa valda delar av Hans Olof Gottfridssons bok *The Beatles - From Cavern to Star Club* från 1997. Den bygger på mycket djupgående studier och analys av tillgängligt arkivmaterial och intervjuer med många av de personer som beatlarna själva hade kontakt med under den här epoken, såväl i Liverpool som i Hamburg, innan genombrottet kom under andra halvan av 1962 och under 1963.

Artillio Bergholtz